

Arrest

nr. 55 578 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 1 januari 2005 het Rijk is binnengekomen, heeft op 13 april 2010 samen met een Belgische man een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd.

1.2. Op 26 april 2010 diende verzoekster, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 24 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 27 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 26.04.2010 door (A., E. A. H.), (...) van Nigeriaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kermen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van verklaringen op eer door derden. Deze kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

De foto's die aangevoerd werden als bewijs kunnen niet aanvaard worden aangezien ze niet gedateerd zijn en bijgevolg niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De aanvraag van verzoekster om een verblijfsrecht in het Rijk te bekomen is gebaseerd op haar duurzame en stabiele relatie met een Belgische onderdaan, de heer (L. G.), met wie zij wettelijk samenwoont.

Artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

(...)

In artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd vastgelegd wat diende begrepen te worden onder de stabiele relatie, bedoeld in artikel 40bis, §2. lid 1, 2°:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhiielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben”.

Dit artikel 3 van het vermelde Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 werd gewijzigd bij art. 2 van het Koninklijk Besluit van 5 juli 2010 (B.S. 20 juli 2010 (ed. 2)) en luidt thans als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhiielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoekster getoetst werd aan de hand van de criteria zoals zij waren opgenomen in het vermelde Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 vóór de wijziging ervan bij het Koninklijk Besluit van 5 juli 2010.

Immers, de bestreden beslissing stelt dat verzoekster onvoldoende bewijs zou aanbrengen dat “zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008)”. (zie bestreden beslissing — stuk 1)

Het is duidelijk dat deze bepaling in strijd is/was met artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’).

Artikel 40bis Vreemdelingenwet vereist immers een relatie die tenminste één jaar duurt. Het Koninklijk Besluit dat in uitvoering van deze bepaling werd genomen, kan, gelet op de hiërarchie van de wetgevende normen, geen striktere voorwaarden opleggen dan deze die in de wet zijn bepaald.

Bovendien werd, zoals hoger uiteengezet, het artikel 3 van het vermelde Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 gewijzigd met ingang van 30 juli 2010, in die zin dat de partners duurzame relatie bedoeld in artikel 40bis Vreemdelingenwet dienen te bewijzen dat ze elkaar sedert tenminste één jaar kennen.

Vermits deze bepaling in zijn huidige vorm diende te worden toegepast vanaf 30 juli 2010, diende de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekster hieraan te toetsen, en niet aan de inmiddels opgeheven tekst.

Het is dan ook duidelijk dat de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing steunt, onjuist is en niet correct werd toegepast.

Bijgevolg kan ook de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende worden beschouwd.

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. Ingeval de bestreden beslissing, zoals in casu, een foutieve rechtsgrond toepast, is hieraan niet voldaan.”

3.2. Verweerder stelt dienaangaande in zijn nota met opmerkingen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 24 september 2010, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster had niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner.

Verzoekster brengt als bewijs van haar relatie verklaringen op eer aan van derden, die geacht worden gesolliciteerd te zijn. De foto's waren niet gedateerd en konden derhalve niet op hun authenticiteit worden gecontroleerd.

Verzoekster brengt tegen deze vaststellingen niets in, waardoor aangenomen kan worden dat ze niet ter discussie staan. Het aangebrachte bewijs voor hun relatie door verzoekster volstaat allerm minst om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen. Ook in haar verzoekschrift komt verzoekster niet met nieuwe elementen die zouden wijzen op een duurzame en stabiele relatie.

De aanvraag van verzoekster werd getoetst aan het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De beslissing werd derhalve wel degelijk correct in rechte gemotiveerd, wanneer verwezen werd naar artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008.

Het klopt dat dit Koninklijk Besluit gewijzigd werd per Koninklijk Besluit van 5 juli 2010, gepubliceerd op 20 juli 2010 in het Belgische Staatsblad.

Verwerende partij is evenwel van oordeel dat de toepassing van het gewijzigde artikel geen afbreuk zou doen aan de genomen beslissing, en niet tot een andere beslissing zou leiden. De kern van de zaak is immers dat verzoekster met onvoldoende bewijzen voor de dag is gekomen om een stabiele en duurzame relatie aan te tonen. De discussie gaat in casu dus niet over de lengte van de relatie van verzoekster, maar over de gebrekkige bewijsvoering over het bestaan van een dergelijke relatie.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 161.401, 2 februari 2001; R.v.St., nr. 161.411, 2 februari 2001). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2001, nr. 161.411). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."
(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen. (...)"

3.3. In haar repliekmemoirie antwoordt verzoekster nog het volgende:

"Verwerende partij geeft in haar nota toe dat de oude versie van artikel 3 het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 werd toegepast, maar stelt dat de toepassing van de nieuwe versie van dit artikel niet tot een ander resultaat zou geleid hebben.

Verzoekster kan met dit standpunt niet akkoord gaan. Zij had wel degelijk een relatie van meer dan één jaar met de heer (G.) op het ogenblik van haar aanvraag. Bovendien moet uit de beslissing zelf (en niet uit bijvoorbeeld de nota met opmerkingen) blijken dat de feiten op een niet kennelijk onredelijke wijze werden getoetst aan de wettelijke bepalingen. In casu blijkt uit de beslissing zelf dat een niet van toepassing zijnde rechtsgrond werd toegepast, wat uiteraard kennelijk onredelijk is."

3.4. De Raad wijst erop dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster geschonden acht, luidt als volgt:

*"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)"*

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleidt of zich bij hem voegen."

Artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemde partner van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man een overeenkomstig de wet

geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag, teneinde aan te tonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, verklaringen van derden en foto's overmaakte.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de door verzoekster voorgelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen worden aanvaard als bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt omdat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Tevens wordt gesteld dat de door verzoekster voorgelegde foto's evenmin kunnen worden aanvaard als bewijs aangezien deze niet gedateerd zijn. De Raad stelt vast dat voormelde vaststellingen van het bestuur niet als kennelijk onredelijk kunnen beschouwd worden en niet worden betwist of weerlegd door verzoekster.

Verzoekster wijst er terecht op dat in de bestreden beslissing foutief wordt weergegeven dat artikel 3, 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 zou bepalen dat het bewijs van het duurzame karakter van een relatie door de partners kan aangetoond worden door het bewijs te leveren dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen. Voormelde bepaling werd immers gewijzigd door artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat in werking is getreden op 30 juli 2010 en waardoor sindsdien de regel geldt dat de partners het duurzaam karakter van hun relatie ook kunnen bewijzen door het aanbrengen van stukken waaruit blijkt dat zij elkaar sedert ten minste één jaar kennen. De Raad stelt niettemin vast dat dit gegeven in casu niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de vereiste vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat er sprake dient te zijn van een duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt en wordt er in dit verband op gewezen dat geen enkel van de door haar aangebrachte documenten enige bewijskracht heeft. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing de inhoud van artikel 3, 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 niet volledig correct wordt weergegeven laat voorts op zich niet toe te besluiten dat deze bepaling in casu verkeerd werd toegepast en dus effectief werd geschonden. Verzoekster maakt dit ook op geen enkele wijze aannemelijk.

Nu verzoekster niet heeft aangetoond dat zij kan worden beschouwd als een familielid in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan daarnaast evenmin worden ingezien op welke wijze het artikel 42 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Verzoekster blijft ook in gebreke om dit toe te lichten.

Verzoekster toont met haar beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de artikelen 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK